

Torsdag 31. august 2017 kl. 19.30
Fredag 1. september 2017 kl. 19.30

LUISI & MAHLERS 8.

DR SymfoniOrkestret

DR KoncertKoret

MDR Leipzig Radiokor

Københavns Drengekor – Det Kongelige Kantori

Dirigent: Fabio Luisi

*Solister: Ricarda Merbeth, Henriette Bonde-Hansen,
Sofia Fomina, Marianne Beate Kielland, Olesya Petrova,
Stefan Vinke, Russell Braun, Günther Groissböck*

MAHL

ERS 8.

Gustav Mahler: Symfoni nr. 8**1. del:**

Tekst: Den latinske pinsehymne
Veni, creator spiritus

2. del:

Tekst: Slutscenen fra Faust,
af Johann Wolfgang von Goethe

1. TEIL**Chor I, II und Soli**

Veni, creator spiritus,
mentes tuorum visita,
imple superna gratia,
quae tu creasti pectora.

Qui Paraclytus diceris,
donum Dei altissimi,
fons vivus, ignis, caritas
et spiritalis unctio.

Infirma nostri corporis
virtute firmans perpeti.
Accende lumen sensibus,
infunde amorem cordibus.

Hostem repellas longius
pacemque dones protinus.
Ductore sic te praevio
vitemus omne pessimum.

Tu septiformis munere,
dexteræ paternæ digitus.

Per te sciamus da Patrem,
noscamus atque Filium,
te utriusque Spiritum
credamus omni tempore.

Da gaudiorum praemia,
da gratiarum munera.
Dissolve litis vincula,
adstringe pacis foedera.

Gloria sit Patri Domino,
Natoque, qui a mortuis
surrexit, ac Paraclito
in saeculorum saecula.

Gustav Mahler: Symfoni nr. 8**1. del:**

Tekst: Den latinske pinsehymne
Veni, creator spiritus
Oversættelse fra Valdemar Lønstedts bog: Mahler

2. del:

Tekst: Slutscenen fra Faust,
af Johann Wolfgang von Goethe
Oversættelse: Sophus Michaëlis

1. DEL**Kor I, II og soli**

Kom, Skaberånd,
besøg dine troendes sjæle,
fyld med nåde ovenfra
de hjertes, som du selv har skabt.

Kom, du som kaldes Trøsteren,
den højestes Guds gave,
den levende kilde, ilden, kærligheden
og den åndelige salvelse.

Styrk vort legemes skrøbelighed
med varig kraft.
Tænd lys for vor erkendelse
og gyd kærlighed i vore hjertes.

Jag fjenden langt bort fra os,
giv os fred nu,
og lad os med dig som vor fører
holde os borte fra alt skadeligt.

Syvfoldig er du i dine gaver,
fingeren på Guds højre hånd.

Lad os ved din hjælp kende Faderen,
kende også Sønnen,
og altid tro på,
at du er begge Ånd.

Giv os den første glæde,
giv os nådens gave.
Løs stridens lænker
og bind os til fredens pagt.

Pris være Faderen, Herren,
og Sønnen, som opstod fra de døde,
og Trøster-ånden
i al evighed.

2. TEIL**Chor und Echo***(Chor I, II)*

Waldung, sie schwankt heran,
 Felsen, sie lasten dran,
 Wurzeln, sie klammern an,
 Stamm dicht an Stamm hinan,
 Woge nach Woge spritzt,
 Höhle, die tiefste, schützt,
 Löwen, sie schleichen stumm-
 freundlich um uns herum,
 ehren geweihten Ort,
 heiligen Liebeshort.

Pater ecstaticus

Ewiger Wonnebrand,
 glühendes Liebeband,
 siedender Schmerz der Brust,
 schäumende Gotteslust,
 Pfeile, durchdringet mich,
 Lanzen, bezwinget mich,
 Keulen, zerschmettert mich,
 Blitze, durchwettert mich!
 dass ja das Nichtige,
 alles verflüchtige,
 glänze der Dauerstern,
 ewiger Liebe Kern!

Pater profundus

Wie Felsenabgrund mir zu Füßen
 auf tiefem Abgrund lastend ruht,
 wie tausend Bäche strahlend fließen
 zum grausen Sturz des Schaums der Flut,
 wie strack, mit eig'nem kräft'gen Triebe,
 der Stamm sich in die Lüfte trägt;
 so ist es die allmächt'ge Liebe,
 die alles bildet, alles hegt.

Ist um mich her ein wildes Brausen,
 als wogte Wald und Felsengrund!

Und doch stürzt, liebevoll im Sausen,
 die Wasserfülle sich zum Schlund,
 berufen gleich das Tal zu wässern;
 der Blitz, der flammend niederschlug,
 die Atmosphäre zu verbessern,
 die Gift und Dunst im Brusen trug:

2. DEL**Kor og ekko***(Kor I, II)*

Skove, der svaje gå,
 klipper, der tunge stå,
 rødde, som klamre på,
 stammer, der sammen nå.
 Sprøjtende vand på vand,
 hule, der skærme kan;
 løver, som lister om,
 venligt de mod os kom,
 ære med viet fred
 værnet for kærlighed.

Pater ecstaticus

Evige glædesånd,
 glødende elskovsbånd,
 sydende kval i bryst,
 skummende gudelyst.
 Pile, o stinger mig, lanser,
 betvinger mig,
 køller, o kuer mig,
 lyn, gennemluer mig!
 Alt det udygtige
 brat sig forflygtige;
 kærligheds guddoms-værd
 stråle med stjernesvær!

Pater profundus

Som klipper her i svælgets gyde
 bjergtunge hviler klods på klods,
 som tusind bække sammen flyde
 til styrtende og skumhvid fos,
 som træets stamme rank og prægtig
 ved egen drift i højden går,
 således kærlighed almægtig
 i hver en form til trivsel når.

Omkring mig toner sølsom brusen,
 som gynged skov og klippegrund,

dog styrter med en kærlig susen
 vandfaldet ned mod kløftens bund,
 at vande dalen ubegrænset;
 det lyn, der flammende slog ned,
 har hele atmosfæren rensed
 for giftig dunst, der ondt den sved:

Sind Liebesboten, sie verkünden,
was ewig schaffend uns umwallt.
Mein Inn'res mög' es auch entzünden,
wo sich der Geist, verworren, kalt,
verquält in stumpfer Sinne Schranken,
scharf angeschloss'nem Kettenschmerz.
O Gott! Beschwichtige die Gedanken,
erleuchte mein bedürftig Herz!

*Chor der Engel

(Chor I, II)

Gerettet ist das edle Glied
der Geisterwelt vom Bösen;
wer immer strebend sich bemüht,
den können wir erlösen;
und hat an ihm die Liebe gar
von oben Teil genommen,
begegnet ihm die sel'ge Schar
mit herzlichem Willkommen.

*Chor seliger Knaben

(Knabenchor)

Hände, verschlinget euch
freudig zum Ringverein,
regt euch und singet
heil'ge Gefühle drein!
Göttlich belehret,
dürft ihr vertrauen;
den ihr verehret,
werdet ihr schauen.

*(De med * mærkede afsnit
synes samtidig)*

Die jüngeren Engel

(Chor I)

Jene Rosen, aus den Händen
liebend-heil'ger Büsserinnen,
halfen uns den Sieg gewinnen
und das hohe Werk vollenden,
diesen Seelenschatz erbeuten.
Böse wichen, als wir streuten,
Teutel flohen, als wir trafen.
Statt gewohnter Höllenstrafen
fühlten Liebesqual die Geister,
selbst der alte Satans-Meister
war von spitzer Pein durchdrungen.
Jauchzet auf! es ist gelungen.

Kærlige bud det er, som melde,
at evig skaberkraft er nær.
O måtte lyset også vælde
ind i min sjæl, der mat og tvær
er pint af stumpe sansers skranker,
af tunge lænkers smertegys.
O Gud, dæmp mine vilde tanker
og giv mit arme hjerte lys!

*Kor af engle

(Kor I, II)

Se, åndeverdneys ædle lem
er frelst af Satans lænke:
den, som bestandig stræber frem,
forløsning kan vi skænke.
Og har fra oven kærlighed
ham bistand villet yde,
vor salige flok er her bered
velkommen ham at byde.

*Kor af salige drenge

(Drengekor)

Hænderne slynger
sammen og ringen bind,
skynd jer og synger
andagt i kredsen ind!
Læren vil styrke
troen; måske
den, som I dyrke,
får I at se.

*(De med * mærkede afsnit
synes samtidig)*

Kor af yngre engle

(Kor I)

Hine roser, som os rakte
angergivne fromme kvinder,
overvandt de onde fjender,
så vort storværk vi fuldbragte,
sjæle-byttets glæde nøde.
Djævlø veg, vi blomster strøde,
så hver ramt fik nok at skaffe
med at flygte. Helvedsstraffe
ej dem slog, men elskovskvaler,
selv den gamle Satan-praler
blev af heftig pine bundet.
Jubler højt! vor sejr er vundet.

Die vollendeteren Engel

(Chor II) mit 1. Alt Solo

Uns bleibt ein Erdenrest
zu tragen peinlich.
Und wär' er von Asbest
er ist nicht reinlich.
Wenn starke Geisteskraft
die Elemente
an sich herangerafft,
kein Engel trennte
geeinte Zwienatur
der innigen beiden;
die ewige Liebe nur
vermag's zu scheiden.

*Chor der jüngerer Engel

(Chor I)

Ich spür' soeben,
nebelnd um Felsenhöh',
ein Geisterleben
regend sich in der Näh'.
Seliger Knaben
seh' ich bewegte Schar,
los von der Erde Druck,
im Kreis gesellt,
die sich erlaben
am neuen Lenz und Schmuck
der obern Welt.
Sei er zum Anbeginn,
steigendem Vollgewinn
diesen gesellt!

*Doctor Marianus

Hier ist die Aussicht frei,
der Geist erhoben.
Dort ziehen Frauen vorbei,
schwebend nach oben;
die Herrliche mittenein
im Sternenkranz,
die Himmelkönigin,
ich seh's am Glanze!

Kor af mere fuldkomne engle

(Kor II) med 1. alt solo

Dog på en jordisk rest
vi pinligt slæber,
var end den af asbest,
smuds på den klæber.
Når åndens stærke kraft
har forbund stille
med elementer haft,
en engel skille
ej kan naturens pagt
imellem begge,
kun kærlighed har magt
den pagt at knække.

*Kor af yngre engle

(Kor I)

Tågende fjeldets tind
ser man sig nærme,
anes et uklart spind,
hvor ånder sværme.
Frit sig bevæge
ser jeg en drengehær,
løst fra al jordisk kval
de sammen gå,
saligt sig kvæge
ved vår, de nyskabt,
sval heroppe få.
Lad da med disse først,
det giver vinding størst,
sammen ham gå!

*Doktor Marianus

Her er min udsigt fri,
ånden sig hæver.
Kvinder i flugt forbi
mod oven svæver.
Fra midten der lys udgår:
i stjernekransen
vor Himmeldronning står,
det ses af glansen.

***Chor seliger Knaben**

(Knabenchor)

Freudig empfangen wir
diesen im Puppenstand,
also erlangen wir
englisches Unterpfand.
Löset die Flocken los,
die ihn umgeben!
Schon ist er schön und groß
von heiligem Leben.

Doctor Marianus

Höchste Herrscherin der Welt,
lasse mich im blauen,
ausgespanntem Himmelszelt
dein Geheimnis schauen.

Bill'ge was des Mannes Brust
ernst und zart bewegt
und mit heil'ger Liebeslust
dir entgegen trägt!

Unbezwänglich unser Mut,
wenn du hehr gebietest,
plötzlich mildert sich die Glut,
wenn du uns befriedest.

Doctor Marianus und Chor I, II

Jungfrau, rein im schönsten Sinne,
Mutter, Ehren würdig,
uns erwählte Königin,
Göttern ebenbürtig.

Chor I, II

Dir, der Unberührbaren,
ist es nicht benommen,
dass die leicht
Verführbaren traulich zu dir kommen.

In die Schwachheit hingerafft
sind sie schwer zu retten:
Wer zerreißt aus eig'ner Kraft
der Gelüste Ketten?

Wie entgleitet schnell der Fuß
schiefer, glattem Boden?

***Kor af salige drenge**

(Drengekor)

Glade modtage vi
puppen, der ind sig spandt,
sådan opdage vi
englenes forbunds-pant.
Løs ham af svøbets frug,
der ind ham hyller!
Livet som hellig dug
med skønhed ham fylder.

Doktor Marianus

Herskerinde, himmelsendt!
Lad på blålets bue,
der sit telt har om dig spændt,
mig din løndom skue.

Tag imod, hvad mandens bryst
føler sælsomt gløde
og i hellig elskovslyst
bærer dig imøde.

Intet os betvinge kan,
blot dit bud os klinger,
brat dog mildnes glødens brand,
når du fred os bringer.

Doktor Marianus og Kor I, II

Jomfru, pur og ren og skær,
moder i dit rige,
dronning for os alle vær,
guders høje lige.

Kor I, II

Du, den helt urørlige,
har den lod i vente,
at de let forførlige
trøst hos dig vil hente.

Har dem svaghed ødelagt,
bod kan frelse skænke;
hvem kan vel ved egen magt
sprænge syndens lænke?

Fald på glat og slibrig grund
let kan foden såre.

Una poenitentium und Chor der Büsserinnen

(Chor II)

Du schwebst zu Höhen
der ewigen Reiche;
vernimm das Flehen,
du Gnadenreiche!
Du Ohnnegleiche!

Magna peccatrix

Bei der Liebe, die den Füßen
deines gottverklärten Sohnes
Tränen ließ zum Balsam fließen,
trotz des Pharisäer-Hohnes;
beim Gefässe, das so reichlich
tropfte Wohlgeruch hernieder;
bei den Locken, die so weichlich
trockneten die heil'gen Glieder ...

Mulier samaritana

Bei dem Bronn, zu dem schon weiland
Abram ließ die Herde führen,
bei dem Eimer, der dem Heiland
kühl die Lippe durft' berühren,
bei der reinen, reichen Quelle,
die nun dorther sich ergießet,
überflüssig, ewig helle,
rings durch alle Welten fließet ...

Maria aegyptiaca

Bei dem hochgeweihten Orte,
wo den Herrn man niederließ,
bei dem Arm, der von der Pforte
warnend mich zurückerstieß,
bei der vierzigjäh'gen Buße,
der ich treu in Wüsten blieb,
bei dem sel'gen Scheidegruße,
dem im Sand ich niederschrieb ...

En af de bodfærdige kvinder og Kor af bodfærdige kvinder

(Kor II)

Din flugt dig føre
til Himmerige,
vor bøn du høre,
du uden lige,
du nåderige!

Den store synderinde

Ved den kærlighed, som ville
jomfrusønnens fødder bade
i sin tåres balsamkilde,
ham, som farisæer hade;
ved den krukke, som den søde
vellugtssalve i sig gemmer,
ved de lokker, der så bløde
tørred Herrens hellige lemmer ...

Den samaritanske kvinde

Ved den brønd, hvortil i tiden
Abraham lod hjorden føre,
ved den spand, der turde siden
kærligt Herrens mund berøre;
ved den rene, rige kilde,
som nu derfra sig udgyder
og med strømme klare, milde
gennem alle verdner flyder ...

Den ægyptiske Maria

Ved det sted, hvor højt forklaret
Herren man fra korset tog,
ved den arm, der mig advared
og fra døren bort mig drog;
ved min bod i ørkenlandet,
hvor de fyrré år jeg blev,
ved de ord, jeg ned i sandet
som min afskedshilsen skrev ...

Magna peccatrix, Mulier samaritana und Maria aegyptiaca

Die du großen Sünderinnen
deine Nähe nicht verweissen,
und ein büßendes Gewinnen
in die Ewigkeiten steigerst,
gönn' auch dieser guten Seele,
die sich einmal nur vergessen,
die nicht ahnte, dass sie fehle,
dein Verzeihen angemessen!

Una poenitentium

Neige, neige,
du Ohnegleiche,
du Strahlenreiche,
dein Antlitz gnädig meinem Glück!
Der früh Geliebte,
nicht mehr Getrübte,
er kommt zurück.

Chor seliger Knaben

(Knabenchor) und Chor II

Er überwächst uns schon
an mächt'gen Gliedern,
wird treuer Pflege Lohn
reichlich erwidern.
Wir wurden früh entfernt
von Lebechören,
doch dieser hat gelernt:
Er wird uns lehren.

Una poenitentium

Vom edlen Geisterchor umgeben,
wird sich der Neue kaum gewahr;
er ahnet kaum das frische Leben,
so gleicht er schon der heil'gen Schar.
Sieh, wie er jedem Erdenbände
der alten Hülle sich entrafft,
und aus ätherischem Gewände
hervortritt erste Jugendkraft!
Vergönne mich, ihn zu belehren!
Noch blendet ihn der neue Tag.

Den store synderinde, Den samaritanske kvinde og Den ægyptiske Maria

Du, der store synderinder
ikke adgang til dig stænger
og en bod, der fremgang vinder,
i al evighed forlænger,
også denne sjæl, den rene,
som kun én gang fejle kunne
og forglemte sig alene,
din tilgivelse du unde!

En af de bodfærdige kvinder

Mildt du bøje,
du evigt høje,
dit stråleøje,
dit åsyn nådigt mod min vår!
Min elskte prøvet,
oprejst fra støvet,
igen jeg får.

Kor af salige drenge

(Drengekor) og Kor II

Mod os han vokser til
i legemlig væld;
han trofast pleje
vil rigt os gengælde.
Man tidligt bort os bar
fra livets sfære,
dog denne lærdom har,
han kan os lære.

En af de bodfærdige kvinder

Af ædle ånders kor omgivet,
nyfødt han knap sig selv forstår;
han aner knap, at frisk er livet,
før lig de hellige alt han går.
Se, han har kastet jordens klæder
og svøbet sprængt, han før har haft,
i æter-klædebonnet træder
han frem i første ungdomskraft.
Forund mig, at jeg ham belærer,
af ny dag blændet end han står.

Mater gloriosa

Komm! Hebe dich zu höhern Sphären!
Wenn er dich ahnet, folgt er nach.

Doctor Marianus,

Chor I, II und Knabenchor
Blicket auf zum Retterblick,
alle reuig Zarten,
euch zu sel'gem Glück
dankend umzuarten!
Werde jeder bess're Sinn
dir zum Dienst erbötig
Jungfrau, Mutter, Königin,
Göttin, bleibe gnädig!

Chorus mysticus

(Soli, Kor I, II und Knabenchor)
Alles Vergängliche
ist nur ein Gleichnis;
das Unzulängliche,
hier wird's Ereignis;
das Unbeschreibliche,
hier ist's getan;
das Ewig-Weibliche
zieht uns hinan.

Den stråleomkransede moder

Kom, løft dig op i nye sfærer,
når dig han aner, med han går.

Doktor Marianus,

Kor I, II og Drengekor
Op til frelserøjet sku
alle I, der angre,
lad taknemlighedens blu
saligt jer besvangre!
Over alle frommes færd
vorde helt du rådig;
mø, gudinde, moder kær,
dronning, vær os nådig!

Chorus mysticus

(Soli, Kor I, II og Drengekor)
Alt det forgængelige
billed-henfarer;
det uigennemtrængelige
her sig opklarer;
det uudfindelige
her dukker frem,
det evigt-kvindelige
drager os hjem.

DR
K3NC2R1
HUS4T



mdr KLASSIK

